

РЕШЕНИЕ

№ 16633

гр. София, 15.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 10.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **11391** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно -процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 84, ал. 2 вр. с чл. 70, ал. 1 вр. чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 13 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. К. М. А. Р. (М. К. М. ABDUR R.), [дата на раждане] , в [населено място], Народна република Б., висше образование, ЛНЧ [ЕГН], женен, срещу Решение № УПВР-74 от 05.11.2024 г., постановено от интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), с което е отхвърлена като явно неоснователна, по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 13 от ЗУБ, молбата му за международна закрила вх. № ПМЗ-ВР-20 от 17.10.2024 г.

В жалбата е направено искане за отмяна на решението като незаконосъобразно и необосновано, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон, при явно несъответствие с целта на закона. Изложени са аргументи за незаконосъобразно прилагане на специалната процедура по чл. 70 от ЗУБ. Твърди се, че в конкретния казус данните от бежанската история на жалбоподателя не предпоставят приложението на нормите на чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Застъпена е и теза за недопустимото им едновременно прилагане. Според жалбоподателя, формално проведената процедура е ограничила правото му да изложи подробно причините да напусне държавата си на произход - опасенията от преследване, които са основани на различното му политическо мнение. Застъпва теза за липса на мотиви относно явната неоснователност на молбата му за закрила, включително и досежно актуалната политическа и икономическа обстановка, която е от съществено значение за приложението на принципа поп *refoulement* (забрана за връщане). Изложени са твърдения и за нищожност, обоснована с липса на компетентност на

интервюиращия орган да се произнася по молба за закрила в производство по общия ред, каквато процедура, според жалбоподателя е приложена в по отношение на неговия случай. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на оспорения административен акт и връщане на преписката на административния орган за ново разглеждане със задължителни указания по приложението на закона.

Ответникът – интервюиращ орган в РПЦ -град С. при ДАБ – МС, чрез процесуалния си представител – юристконсулт П., оспорва жалбата и счита, че следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана, а обжалваното решение - потвърдено като обосновано и законосъобразно. Сочи, че жалбоподателят не е ангажирал доказателства в подкрепа на твърденията си за опасения от преследване заради изразено политическо мнение. Поставя акцент и върху постъпилата официална информация за самоволното напускане на „ПМЗ – кв. Военна рампа“ към Регистрационно - приемателен център – С. на ДАБ - МС, където е бил настанен до 02.12.2024 г.

Жалбоподателят не участва в съдебното заседание пред настоящата инстанция, поради невъзможност да бъде уведомен за провеждането, дължаща се на липса на данни за адрес и/или телефон за комуникация, на които да бъде уведомен, след самоволното напускане на ПМЗ[жк]при РПЦ – С. (л. 54 - информация от началник на отдел «ПМЗ – кв. Военна рампа»).

Софийска градска прокуратура не участва със свой представител в настоящото производство и не е изразила становище по жалбата.

Настоящият съдебен състав на Административен съд - София град, въз основа на приложените доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа страна:

Административното производство е започнало по депозирана от жалбоподателя М. К. М. А. Р., гражданин на Б., Молба за международна закрила от 17.10.2024 г., заведена с вх. № ПМЗ-ВР-20 на РПЦ – С., отдел ПМЗ –[жк](л. 45).

В деня на завеждане на молбата за закрила, в присъствие на преводач от разбираем за жалбоподателя език – хинди, са установени личните му данни, отразени в Декларация, съгласно чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 35), изготвени са Регистрационен лист и Евродак дактилоскопна карта (л. 41 – л. 42, л. 37). Връчени са му - писмена покана за провеждане на интервю на 24.10.2023 г. (л. 36) и Указания относно процедурата, която ще се следва по повод подадената молба за международна закрила, правата и задълженията, които чуждите граждани, подали молба за закрила имат на територията на РБългария (л. 38 – л. 40). Декларирал е съгласие за обработване на личните си данни за целите на производството по закрила, както и за събиране на официални данни от други органи и организации, включително и в страни, различни от държавата му на произход, като Върховния комисариат на ООН за бежанците и международната организация по миграция (л. 30), след като му е била предоставена информация относно правното основание, срока на обработване и категорията на личните данни (л. 31 – л. 32). С Решение № 176 от 17.10.2024 г., на директора на РПЦ – С., на основание чл. 51, ал. 2 вр. чл. 29, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ЗУБ, жалбоподателят е настанен в ПМЗ –[жк]- С. (л. 23).

Към преписката е приложена Заповед рег. № 4379ПАМ – 1515 от 14.10.2024 г. издадена от зам. началника на ГПУ-К., РД “Гранична полиция“ – Драгоман, с която на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2, чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 2 от Закона за чужденците в Република България, въз основа на отразеното в докладна записка рег. № 4379р-31028 от 14.10.2024 г. по описа на ГПУ – К., на жалбоподателя М. К. е наложена принудителна административна мярка – Връщане до страна произход – Б.“ (л. 25).

На 17.10.2024 г., определен от председателя на ДАБ при МС, интервюиращ орган в присъствие на преводач от хинди, е провел интервю с жалбоподателя, документирано с приложен към

преписката протокол (л. 20 – л. 22). Жалбоподателят е посочил, че всички останали членове на семейството му са в Б., а той е напуснал държавата си по произход на 02.06.2024 г. легално за Д. с работна виза за срок от 2 години. Уточнил е, че за първи път е отишъл в Д. през 2021 г. с туристическа виза за 2 месеца, след което е получил работна виза и карта за пребиваване. След изтичане на двугодишния срок, документите му били подновени отново за нов срок от 2 години. Жалбоподателят заявил, че се е връщал веднъж в Б. след като е започнал работа в Д. по време на отпуск. Така направил и преди да тръгне за България. Кандидатствал за работна виза в България от Д. и след като получил такава пристигнал с полет от Д. до С. на 01.07.2024 г. Като причина за пристигането си в РБългария М. К. посочил предлаганото му по – високо възнаграждение. Уточнил, че има финансови задължения в държавата си по произход и затова е напуснал страната в търсене на работа с по-високо заплащане. Посочил, че е подал молба за закрила единствено в България където имал намерение да остане за по-продължително време предвид уверенията, които получил от посредниците, осигурили работната му виза, че същата може да бъде удължена. Работил в хотел на морето, но след като сезонът приключил и визата му не била подновена, решил да напусне страната преминавайки границата със С.. Тръгнал с каналджии, които унищожили документите му за самоличност.

Към административната преписка е приложена Справка рег. № ЦУ-1878 от 29.08.2024 г. (л. 14 - л. 19), изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС, в която е отразено, че с Решение № 247 от 03.04.2024 г. на Министерски съвет на РБългария (л. 12 - л. 13), Народна република Б. е включена в Списък на сигурните страни на произход, които са и трети сигурни страни по отношение на търсещи закрила чужденци в РБългария. Справката съдържа данни, че след 05.08.2024 г. след седмици на студентски протести, премиерът на Б. е напуснал страната, като е сформирано временно правителство в състава, на което са включени предимно представители на гражданското общество и двама студентски лидери на протестите. Сочил се, че временното правителство се ползва от подкрепата на армията, а основните му приоритети са възстановяване на реда и прилагане на законите на територията на цялата страна, подготовка за общи избори, които да се произведат в период не по-дълъг от 90 дни от разпускане на парламента, като преди изборите правителството да проведе «смислени» съдебни, бюрократични и политически реформи, за да се противопостави на демократичното отстъпление по време на мандата на Х. (стр. 7 – л. 17 от делото). Като важен приоритет на временното правителство се сочат намеренията за възстановяване на макроикономическата стабилност и насърчаването на устойчив икономически растеж. Ключов икономически партньор за Д. и новото правителство е Китай, особено след визитата в началото на м. юли, по време на която двустранните отношения са издигнати на ниво «всеобхватно стратегическо партньорство и сътрудничество», разчита се и на подкрепа от О. кралство, С. американски щати и И..

Въз основа на информацията в посочените документи, интервюиращият орган от РПЦ – С. при ДАБ - МС е постановил обжалваното Решение № УП-ВР-74 от 05.11.2024 г. (л. 7 – л. 11), като е приложил ускорена процедура, приемайки наличието на основанията по чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 13 от ЗУБ. Молбата за предоставяне на международна закрила на М. К. М. А. Р. е отхвърлена като явно неоснователна, въз основа на анализа на заявените причини за напускане на държавата по произход и данните за актуалното обществено политическо и икономическо положение в Народна република Б.. Решението е връчено на жалбоподателя на 07.11.2024 г., в присъствието на преводач на разбираем език – хинди, удостоверено с положените саморъчно подписи и дата.

В съдебното производство от процесуалния представител на ответника бяха представени и приети като писмени доказателства Докладна записка от гл. специалист в ПМЗ – кв. Военна рампа от 02.12.2024 г., в която сред чужденците напуснали самоволно общежитието под № 34 е отразено

името на жалбоподателя М. А. Р. (л. 54 – л. 56) и актуална Справка за политическата и икономическа обстановка в Народна република Б. рег. № МД-02-29 от 25.10.2024 г. (л. 57 – л. 70). Така описаните релевантни за правния спор факти позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е в срока по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ (л. 5), от адресат на подлежащ на оспорване административен акт, с който са засегнати неблагоприятно негови права и законни интереси.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган – интервюиращ орган в Регистрационно-приемателен център – [населено място].

При липса на основания за прилагане на ограниченията в чл. 71, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ, административното производство законосъобразно е проведено по ускорената процедура по чл. 70, ал. 1 от ЗУБ, възможност, предвидена и в чл. 31, § 8 и чл. 32, § 2 от Директива 2013/32/ЕС. Съгласно разпоредбата на чл. 70, ал. 1 от ЗУБ, при наличие на основанията по чл. 13, ал. 1 от ЗУБ, в срок от 14 работни дни от регистрацията на чужденец, интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производство по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. В настоящия казус административният орган е приел наличието на предпоставките по чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 13 от ЗУБ – чужденецът се позовава на основания, извън предмета на закона, не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, както и че пристига от сигурна страна. Обсъдени са предпоставките по чл. 8, ал. 1 и ал. 9 от ЗУБ, както и тези по чл. 9, ал. 1 ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ и законосъобразно е прието, че не са налице основанията за предоставяне на статут на жалбоподателя.

И според настоящия съдебен състав, жалбоподателят не сочи конкретни причини за наличие на основателни опасения от преследване в държавата си по произход. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. Действията на преследване могат да бъдат както физическо или психическо насилие, включително и сексуално, така и правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които сами по себе си са дискриминационни или се прилагат по дискриминационен начин, такива могат да бъдат и наказателно преследване, наложени наказания, които са непропорционални или дискриминационни, включително отказ от съдебна защита, което води до непропорционално или дискриминационно наказание. Като действия на преследване са определени и наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършване на престъпление или на деяния по чл. 12, ал. 1, т. 1 – т. 3 от ЗУБ.

В проведеното интервю жалбоподателят е отрекъл да е бил арестуван, съден или осъждан в държавата си по произход. Категорично е посочил, че не е имал проблеми със силите на реда, нито с управляващите поради етническия си произход, или религиозна принадлежност. Не е членувал в политическа партия, не е получавал заплахи, като не е бил жертва на насилие в никоя от възможните му форми. Единствената причина, която е посочил като мотивирала го да напусне Б. и да дойде в РБългария е икономическа и финансова – необходимостта от по-високо възнаграждение, за да осигурява средства за покриване на задълженията си. Обосновано въз основа на тези обективни данни, административният орган е направил извод, че от жалбоподателя не са посочени дори и твърдения за наличие на основателни опасения от преследване, поради което приложима е разпоредбата на чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ – достатъчно основание при липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ молбата за закрила да

бъде отхвърлена като явно неоснователна. Безспорно мотивите за напускане на страната по произход – необходимост от осигуряване на средства за издръжка на семейството му и покриване на финансови задължения са извън предметния обхват на чл. 13, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. В подкрепа на този извод е и фактът, че жалбоподателят е пристигнал на територията на РБългария легално, с работна виза и е работил през целия период, за който е била издадена. Молбата за закрила е подадена едва след изтичане на срока на работната виза, след като жалбоподателят е задържан при опит да напусне незаконно територията на страната през границата със С.. В този смисъл, законосъобразно е прието, че липсват реални основания за търсене на закрила при условията на ЗУБ, а данните от приложените Справки за общото политическо и икономическо положение в Народна република Б. не дават основание сложната и променлива ситуация на общата обстановка на сигурността да бъде квалифицирана като безогледно насилие, което създава опасност от преследване и на кандидата за закрила при завръщането му в страната по произход.

Кандидатът за закрила не е посочил реални действия на преследване, които са били предприети лично спрямо него или спрямо членове на семейството му. Не твърди и да е бил заплашван, нито пък да е насилван или изтезаван. Въз основа на посочените мотиви за напускане на държавата по произход при проведеното интервю, законосъобразно е направен извод, че същите отговарят на критериите за мигрант, дадени в § 62 на Глава втора от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на ООН за бежанците – лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г. доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. икономически мигрант, а не лице, търсещо международна закрила. Наред с това, кандидатът не е посочил други релевантни причини, обосноваващи опасенията му за преследване – изрично не е заявил, че е политически ангажиран, че е бил арестуван или осъждан, че е имал проблеми във връзка с етническата или религиозната си принадлежност. Посочените факти в бежанската история не обосновават наличие и на основателни опасения от преследване.

Не е установено жалбоподателят да е преследван заради религиозната си принадлежност. Не е посочил данни срещу него да е имало подобни посегателства, както и да е осъществявано преследване, по смисъла на ЗУБ, релевантно за предоставянето на бежански статут, включително не сочи и опасения от евентуални бъдещи заплахи.

В този смисъл, в решение на СЕС от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 е прието, че чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт е на компетентните национални органи, до които е подадена молбата за закрила или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ от подобна молба. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 от решението, в колкото по - голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, които имат пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледно насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила.

Въз основа на обективния анализ на тази информация законосъобразно, преценявайки всички относими факти от бежанската история на жалбоподателя, административният орган е приел, че не са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Решението е постановено след задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, въз основа на които обосновано е преценено, че по отношение на жалбоподателя не е налице нито опасност за живота и свободата, нито опасност от преследване поради националност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или политическа организация, нито

реална опасност от тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Спазени са процесуалните изисквания, гарантиращи правото на лично участие и на защита, въпреки че жалбоподателят не се е възползвал от възможността да представи доказателства в подкрепа на заявеното при интервюто.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че обжалваното решение съответства на изискванията за законосъобразност, поради което жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Страните не претендират присъждане на разноски, поради което съдът не дължи произнасяне по този въпрос. Направените в съдебното производство разноски за преводач остават за сметка на бюджета на Съдебната власт.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК във вр. чл. 85, ал. 3 във вр. чл. 84, ал. 2 във вр. чл. 70, ал. 1 от ЗУБ, Административен съд - София – град, Първо отделение, 26-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. К. М. А. Р. (М. К. М. ABDUR R.), [дата на раждане] , в [населено място], Народна република Б., висше образование, ЛНЧ [ЕГН], женен, срещу Решение № УПВР-74 от 05.11.2024 г., постановено от интервюиращ орган на ДАБ - МС, с което е отхвърлена като явно неоснователна, по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 13 от ЗУБ, молбата му за международна закрила.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: